

MEHMET POLAT & EMBRACING COLOURS - QUANTUM LEAP

Het is exact een jaar geleden dat ik in deze kolommen de grootste complimenten bovenhaalde uit mijn woordenboek, om 's mans vorige soloplaat "Ageless Garden" van enige duiding te voorzien. Die plaat staat vandaag nog altijd in regelmatige rotatie ten huize van ondergetekende en, zoals het er nu naar uit ziet, krijgt ze binnenkort het gezelschap van Mehmet's nieuwe worp, die hij, met enige ironie, zo durf ik te vermoeden, "Quantum Leap" getiteld heeft.

Natuurlijk, Mehmet heeft een geweldige sprong gemaakt, toen hij het "Embracing Colours"-gezelschap op poten zette. Dat Trio even voorstellen: drummer Joan Terol Amigo is een Catalaan uit Reus en broer van pianist Pau, met woonplaats Amsterdam. We mochten hem ooit meemaken met het Xavi Torres Trio. Bassist Hendrik Müller is uit het Duitse Detmold afkomstig, maar studeerde ook in Amsterdam en is/was er actief in verschillende jazz-ensembles. Accordeonist Bart Lelivelt kennen we natuurlijk van het in deze kolommen ook al terecht geprezen Charivari Trio en, voor zover dat nog bewezen moest worden, blijkt uit de keuze van Polat dat hij ook op dat vlak geweldige oren aan z'n hoofd heeft staan. Het trio bewijst immers voluit hoezeer het zich kan inwerken in een muziekgenre, dat, zo vermoed ik toch, hun niet met de moedermelk meegegeven werd, al ging dat "inwerken" duidelijk ook de andere richting uit.

Op deze nieuwe plaat van ruim een uur, vind je een dozijn liederen en melodieën, allemaal door Mehmet zelf geschreven en zodanig fraai en open-minded uitgewerkt, dat je zou zweren dat het ensemble al jaren samenspeelt. Zeer zeker: de ud van Mehmet blijft centraal staan en zijn Turkse afkomst en vorming schemeren haast overal door, maar tegelijk biedt dit volop ruimte aan het Trio om om beurten te schitteren. De accordeon mag bij voorbeeld "Dancing Statues" van een heerlijke, Bulgaars aandoende solo voorzien en in het als een soort suite bedoelde trio "Playing The Time Away" - "Falseta Mesopotamica"- "Segue", hoor je zowel Indische meditatie als een heerlijke bassolo en spectaculair drumwerk naast elkaar of elkaar opvolgend.

Voor "Falseta Mesopotamica" -een soort buleria-, deed Polat een beroep op de stem van Cigdem Okuyucu, zowat de rijzende ster van de Turkse folk, die ook al in Nederland studeerde en in "Segue" doet Müller je adem stokken met een ronduit schitterende, gestreken bassolo, die het pad effent voor een finale, die de perfecte synthese vormt van de hele plaat. Al heb je dan natuurlijk nog de inbreng van trompettist Eric Vloeimans nog niet gehoord, die, met zijn gekende toon, "All Connected" optilt tot het "snoepje van de plaat" en daarmee doe ik niks af aan de prestatie van Imamyar Hasanov, de jonge kamancha-meester, die vorig jaar nog mee verantwoordelijk was voor de fraaie duoplaat "Then" met Pezzhal Akhavass en die hier zijn instrument heel vanzelfsprekend laat samenspelen met de Ud van Polat in "Breathing Again".

Die Ud doet het helemaal solo in "Conveyed Emotions", terwijl voor "Entropy" de Turkse "saba makam"-schaal gehanteerd wordt en de Cypriotisch-Nederlandse violist Michalis Kouloumis een heerlijk duet mag komen uitvechten met de oud van Polat. "A deserved

distraction” doet zijn titel alle eer aan en biedt volop ruimte voor de percussie om zich helemaal in de kijker te spelen in een syncopeduel met de bas en de accordeon, terwijl afsluiter “Aftermath” je terug bij de les brengt: dit is de samenvatting van het tweede deel van de plaat en de perfecte illustratie van alles waartoe Polat en zijn begeleiders in staat zijn. En dat is nogal wat: ze leveren een heel avontuurlijke plaat af, waarop ze folk en jazz perfect samenbrengen en waarop ze niet alleen laten horen hoe goed ze kunnen spelen, maar vooral hoe mooi het is, als je kunt samenspelen zoals zij dit kunnen. Petje af voor een prachtig album !

(Dani Heyvaert)